

válaszolni
 vágják le a
 ünő osztá-
 rtam más-
 ök megint.
 zonzom. —
 szik nyoma
 ndek fényes
 inkább an-
 ur külden-
 nem gib-
 irhatod) de
 sium.« Szi-
 helyt van
 kedves el-
 ak is, Vad
 vászós eset-
 tem, külön-
 s Andriská
 azt sejtem,
 ptem volna
 egismerked-
 ott azon a
 melyet G.
 émetország-
 ik. Minden
 t, de az én
 meg. Test-
 alljon kita-
 egy hölgy.
 « A cseresz-
 zámok egyi-
 »Kis Lap«
 bélyegeket
 yd.) Csak a
 zerkasztóság
 gyetlen pél-
 apró virág-
 — Marthy
 geskek tart-
 eti magát».
 dással vise-
 etettel s ki-
 k, kinek jó
 kedve fog
 ekekben. —
 beváltását.

r.
 zére: Oko-
 egyes ada-
 gó bácsi.

henaeum-épület.
 dapesten.

VÁRTA A PARANCSTOT. (Lásd a 43. lapon.)

XLI. kötet, 3. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. július 19-én.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

KLÁRI NÉNI RABSZOLGÁI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

DÉLUTÁN, mikor a nap heve már kissé engedett, megindultak, széles jó kedvvel. Elöl ment Elek Tercsikével, mellettök pedig Peti. Mert hát vigyázni kell, nehogy Peti utközben megdézsmálja az elemóziát. Hátral ment Gabi a kis Samukával. Azaz, hol hátral, hol elöl, ahogy éppen eszökbe jutott futkosni.

Még ki sem értek egészen a faluból, mikor Eleknek föltűnt, hogy nem látja Gabit és Samukát sem elöl, sem hátral.

— Gabi! Samuka! Hol vagytok? kiáltá.

Egy parasztudvarból hangzott ki a felelet:

— Itt vagyunk. Mindjárt megyünk.

— Szaporán! Nem álldogálhatunk.

— Jól van no! Csak ti menjetek, majd utolérünk.

— Nem addig van az. Együtt kell mennünk.

— Ugyan ne komédiázz! szólt Gabi. Tán bizony te is azt akarnád, hogy olyan rabszolgáid legyünk, mint a néni- nek voltunk. Tudjuk mi az utat, magunk is oda találunk.

— Ne is félt, hogy elkésünk, mert az ozsonnánkból ugyan nem hagyjuk nektek a részünket, tette hozzá Samuka.

Ez már olyan bizonyítása volt igaz szándékuknak, hogy Elek egy csöppet sem kételkedhetett.

— Menjünk lassan tovább, Tercsike, mondá. Majd utánunk jönnek. Ne mondjátok, hogy haszontalanul boszantgatlak.

— Igazad is van, felelé Tercsike. Jaj, mikor a nénival sétáltunk ki, milyen boszantó volt az! Mindig ott kellett tipegni előtte. Bezzeg, ha most ő volna itt, nem engedte volna, hogy Gabi és Samuka oda betérjenek. Amugy sem szerette azt a Marczit?

— Ki az a Marczit?

— Gabinak egy jó pajtása. Nagyon mulatságos fiu, én is nagyon szeretem. És mert mi szeretjük, hát a néni csak azért sem szerette.

— No, az már csakugyan nem volt igazság, jegyzé meg Elek. Ne féljete, én nem foglak eltiltani a játszótársaktól, a kikkel kellemesen elmulathattok, mikor szabad időtök van.

Mialatt Elek és Tercsi odább sétáltak, Gabi és Samuka csakugyan egy kis külön mulatságra készültek ott a pajtasukkal. Nem voltak ők büszkéek és nem törődtek vele, hogy Marczit csak mezitlábás paraszt gyerek. Helyes is. Azért nagyon derék gyerek lehet, különb, mint akárhány bársonyzekés kényes urfi. Gabi pedig bizonyosan tudta is, hogy úgy van, mert Marczit mindent megtett a kedvéért, ha valami kis csemegét kapott. Most nagy munkában találták. Egy jókora gödörben kevert-kavart valamit.

— Mi az te, Marczit? Mit csinálsz?

— Meszelné fogjuk a házat, hát meszet oltok.

— Oltod? Hiszen valami fehér víz van ebben a gödörben. Hát a vizet csak nem lehet oltani?

Tercsike,
Ne mond-
antgatlak.
Tercsike.
k ki, mi-
g ott kel-
a most ő
na, hogy
k. Amugy

. Nagyon
szeretem.
néni csak

nem volt
e féljete,
szótársak-
lathattok,

ább sétál-
an egy kis
t a pajtá-
ék és nem
ak meztit-
is. Azért
lönb, mint
urfi. Gabi
hogy ugy
megtett a
negét ka-
álták. Egy
valamit.
sinálsz?

, hát me-

fehér víz
vizet csak

— Már azt pedig úgy mondják!

— Én pedig azt mondom, hogy csak tüzet lehet oltani.

— Ez is olyan valami. Nézze, hogy forr.

— Persze, mert kavarod, hát bugyborékol. Szeretném egy kicsit én is megpróbálni.

— Én is kavarom, mondá Samuka.

— Tessék, itt a lapát . . . Samuka urfi ezzel a karóval. Én még szeretem, ha segítenek, mert már bizony belefáradtam. De maguknak az csupa mulatság lesz.

Gabi és Samuka mindjárt hozzá is fogtak a dologhoz, Marczy pedig nevette, hogy milyen ügyetlenül fognak hozzá. Nevetett még egyéb valamin is; de azt nem mondta. Csak nagyokat kaczagott, Gabi és Samuka pedig csak azért is megmutatták, hogy értenek a mészkavaráshoz. Gabi az egyik, Samuka a másik szélén a gödörnek és egymással szemben turták, csapkodták a forrongó meszet, mely föl-fölfreccent.

— Olyan ez, mint a tejföl, szólt Samuka nevetve.

— Mi pedig köpülünk. Hátha vaját kapunk belőle?

Vaját nem kaptak, de mikor már jócskán elkavargatták a meszet, Gabi véletlenül rátekintett Samukára és nagyot nevetett.

— Jaj te, milyen lettél! Hiszen csupa fehér a nadrágod, meg a kabátod!

Samuka ezt nem valami nagyon bánta, inkább ő is nevetve szólt:

— Az ám! De te is éppen olyan vagy.

— No, akkor már hagyjuk abba. Most egy kicsit letörölgetjük, aztán megyünk Elek után. Mit nevétsz te, Marczy?

— Már hogyné nevetnék, mikor úgy bemeszelték magukat! Azt ugyan törülgethetik. Majd szép vörösbarna lesz, ahol most fehér.

— Micsoda? Már ugyan miért lenne vörösbarna?

— Azt biz én nem tudom, hogy miért, de az ilyen mésznek az a szokása, még lyukat is éget a ruhán; de legalább is folt marad utána.

Most már rosszra fordult a két testvér kedve. De Gabi még bizakodott, hogy Marczy csak meg akarja tréfálni.

— Csakhogy engem el nem bolondítasz.

De amint a zsebkendőjét elővette és letörölgette a fehér foltokat, majd holtra ijedt. Ugy volt az szóról szóra, a hogy Marczy mondta.

— Oh, hiszen egészen tönkre van téve a ruhánk!

— Jaj, mit fog mondani apácska! jajgatott Samuka.

És mert körülbelül gyanította, mit fog mondani és a mondás után még mi következhetik egyéb, hát mindjárt előre sirva fakadt. Gabi pedig mérgesen rátámadt Marczira:

— Ez csuf gonoszság volt tőled! Miért nem figyelmeztettél előre?

— Hát tudhattam én, hogy még ezt sem tudják? Hiszen maguk tanult urfiak. És maguk akarták, még bizony meg is haragudtak volna, ha nem engedem, hogy játszanak. Én nem hívtam ide, hogy segítsenek.

Ez csakugyan igaz volt, de nem segített a bajon. Zavarodottan, habozva bámult Gabi Samukára, Samuka pedig Gabira. Most már mit tegyenek? Ilyen állapotban nem mehetnek Elek és Tercsike után. Sőt egyáltalában nem mutatkozhatnak sehol, hiszen mindenki nagyot nevetne rajtuk. Olyanok, mint a cirkuszbeli pojáca.

— Haza kell mennünk, Samuka, szólott végre Gabi. Gyorsan átöltözünk, aztán még talán idején kiérünk az ozsonnához.

— Igen ... de hogy megyünk így végig a falun? És ha apácska meglát ...

— Hm ... igaz ... No, azért hazajuthatunk. Hátra kerülünk a kerteknek. Így valamivel tovább tart, de úgy belopózhatunk a kertünkbe és aztán a szobánkba, hogy senki sem vesz észre.

Marczinak még csak nem is köszöntek nagy haragjokban, hanem szaporán utnak indultak. Haladni azonban nem igen haladhattak nagyon szaporán, mert a szép nyári időben sok ember járt ott kint a mezőkön a kertek mögött, egyik mert dolgozott, másik mert sétálni akart. És minduntalan akadt ismerős is, mert kicsi faluban bizony majdnem mindenki ismeri egymást. Gabi minduntalan karon fogta Samukát és elvonszolta valamely bokor mögé.

— Várjunk itt egy kicsit ... amott ismerősök jönnek.

Persze, aki sokat megáll, sokat bujkál, az nem juthat gyorsan előre. Tíz-szer is megjárták volna máskor ezt az utat, most pedig még csak a felén voltak. A másik fele pedig éppen annyi időbe került.

— Oh, így soha sem jutunk haza! sopánkodott Samuka.

— Majd csak eljutunk, biztatta Gabi.

Pedig maga is majd földhöz vágta magát mérgében, mert látta, hogy már ugyancsak későre jár az idő, a nap veszedelmesen lefelé kezd szállni. Türellemmel, kitartással azonban végre mégis eljutottak a maguk kertjéhez, keresztül másztak a palánkon és nagyot örvendettek.

— No, most mindjárt bent vagyunk.

Mihamar kitűnt azonban, hogy még most sem lehet nagyon sietni. Amint a kerítés melletti bokrokból kidugták fejüket, ijedten vissza is huzták oly hirtelen, mintha darázs csipte volna meg az orrukat.

— Jaj, ott van apa ... oh! ugyan mit keresgél most itt!

Az igazat megvallva, nem keresgélt semmit. Máskor is, mondhatni minden nap ott volt ilyen időtájban, mikor a nap már nem sütött forrón és kellemes volt a kertben időzni. A kert pedig nem volt nagyon nagy, ott lappangott a palánk tövében a bokrok alatt. Mondhatom, nem nagy gyönyörűségök telt benne. Gabi a fogait csikorgatta, Samuka a könyveit potyogtatta, ami persze mind nem változtatott semmit a bajon.

— Oh, minek is mentünk be Marcihoz! sohajtá Samuka.

— Persze, most azt mondod, minek? De akkor te mondtad, nézzük meg, mit csinál Marci.

— Igen, de te nagyobb vagy, tudhattad volna, hogy ez nem jó lesz.

Hamarosan még össze is pöröltek volna, ha nem félnek, hogy az apa meghallja. Ezt pedig nem akarták a világot ért sem. Meglapultak tehát és vártak . . . vártak rettenetesen sokáig. Meg nem foghatták, hogy ugyan már mit tud a papa annyit nézegetni azokon a rózsatőkön, gyümölcsfákon. Hiszen látta már eleget. Bizony már bemehetne.

Be is ment végre valahára, nagy sokára. Ekkor aztán Gabi és Samuka versenyt futva futottak be a házba, egyenesen be a szobájokba. Nagyot fujtak, mikor elvégre ennyire jutottak. Nem is vesztegették az időt, gyorsan

hányták le magukról a tönkre tett ruhát és újra felöltöztek más ruhába. Éppen elkészültek, mikor a falu tornyában meg-

kondult az esti harangszó. Elképedve bámultak egymásra.

— Már ilyen késő van! kiáltá Gabi

kétségbeesetten. Most már hiábamennénk, Elek és Tercsike már bizonyosan utban vannak haza felé!

— Oh! És bizonyosan megették a mi ozsonnánkat is! Én meg olyan éhes vagyok! Ez borzasztó! siránkozott Samuka. Ennek te vagy az oka.

— Én nem vagyok oka semminek, pattant föl Gabi. Te vagy az oka . . . és Elek az oka . . . miért ment odább, mikor nem voltunk vele . . .

— Igazad van . . . Elek az oka . . . a néni nem engedte volna,

hogy elmaradjunk tőle. És akkor nem estünk volna el az ozsonnától. Most már nem is kapunk ozsonnát . . . mind-

MEGSZORULT BAJTÁRSÁK. (Lásd a 44. lapon.)

járt itt a vacsora ideje. Aztán ha Elek majd kérdi, hol voltunk, mit csináltunk ... akkor mit mondjunk?

— Oh, Elektől nem félek — hanem a ruháink, azok el fognak árulni, mondá Gabi elszomorodva. De én nem felelek ... Eleknek a dolga, minnek vállalkozott, hogy minden rendben lesz. Ha ő oda benéz utánunk, mindjárt látta volna, hogy az a méz veszedelmes, figyelmeztetett volna. Mi nem tudtuk, hát mi nem vagyunk hibásak.

— Persze hogy nem.

Ezzel nagyon jó lett volna megvigasztalódni, de mégsem igen akart az egészen sikerülni. Mert hát olyan furcsa valami ám az emberben a lelkiismeret, hogy hiába beszél a szánk egyebet, mint a mi igaz, bent valahol mindig csak azt sugja valami:

— Nem igaz! Nem hiszed te azt magad sem.

Gabi és Samuka azonban egymásnak sem vallották meg, hogy voltaképp biz' ők nem olyan nagyon bizonyosak a maguk tökéletes ártatlanságában. Amde már benne vannak a bajban, legjobban szerették volna valamiképp kivenni a fejökből azokat a szomorú gondolatokat. De nem tudták, mihez fogjanak. Épen séggel semmi kedvök sem volt semmi-féle játékhoz. Bajos is lett volna hozzáfogni valamihez.

— Menjünk ki legalább az udvarra, szólt Samuka kedvetlenül.

— Az kellene még csak! felelé Gabi. Mindjárt meglátna apácska és tudni akarná, hogy kerültünk már vissza, hol

hagytuk Eleket meg Tercsikét .. aztán mindjárt kisülne minden.

Az igaz, hogy előbb-utóbb ki kell sülni mindennek; de a bűnös szereti mentül tovább elodázni a számolást. Samuka is belátta, hogy legjobb lesz itt lappangani a szobában, a hol senki sem sejtí és nem is keresi őket, csak csöndesen üldögéljenek.

Üldögéltek tehát nagyon csöndesen, a mi nem volt épen nagyon mulatságos időöltés. Kivált mikor olyan kellemetlen gondolatok kavarogtak a fejökben. Milyen pompásan mulattak volna ott az erdőben ... milyen jó ozsonna volt ott ... bezeg jutott belőle dupla porció Tercsikének és még annak a haszontalan Petinek is, mert az bizonyos, hogy üresen hozzák vissza a kosarat, nem tették el a Gabi és Samuka részét. És milyen vigan jönnek most hazafelé, pillangókkal, virágokkal, emlegetni fogják a kedves kirándulást még másnap is. No, nekik kettejüknek is lesz mit megemlegetniök. Ilyen keservesen soha, de igazán soha sem telt az idejük ... még akkor sem, mikor a Klári néni rabszolgái voltak. Olyan lassan mulik az idő ... rettentesen lassan, mikor az ember éhes, haragos, szomorú és a lelkiismeret is bántja. Bárcsak már este volna ... bárcsak már másnap reggel volna ... és már tul volnának mindenen ... csak már gyorsabban telnék az idő!

Lassan-lassan telt is az idő, egészen pontosan a maga módja szerint és Tercsike úgy találta, hogy nagyon gyorsan fut az idő, mikor Elek így szólt:

— Már mindjárt esteledik, induljunk

ét... aztán

bb ki kell
nős szereti
számolást.
egjobb lesz
a hol senki
őket, csak

csöndesen,
mulatságos
kellemetlen
ben. Milyen
ott az erdő-
volt ott...

porció Ter-
haszontalan
s, hogy üre-
nem tették
t. És milyen
pillangókkal,
kik a kedves
s. No, nekik
remlegetniök.
igazán soha

akkor sem,
szolgái voltak.
... rettene-
r éhes, hara-
ret is bántja.
bárcsak már
és már tul
ak már gyor-

idő, egészen
erint és Ter-
gyon gyorsan
szólt:
lik, induljunk

haza. Még utána is kell nézmem, hol maradtak el Gabi és Samuka.

— Oh, ők is bizonyosan jól elmulat-
tak. Alkalmasint azt gondolták, hogy
unalmas itt az erdőben sokáig jární-
kelni, jobban eljátszogatnak Marczival.

— Jól van no. Hiszen szabad időt
kaptatok, hát nem bánom, ha ők a
maguk kedve szerint töltötték. De egy
kicsit még is megleczkéztem őket, hogy
az én engedelmem nélkül maradtak el.

És Elek igen komoly képpel gondolta
végig, miképen fogja őket megleczkéz-
tetni, de úgy, hogy mégis lássák, hogy
ő szeretettel van irántuk.

HINTA.

HINTA-linta-balinta
Rajta áll a Katinka,
A kis Bandi taszitja
Röpül, mint a paritya.

Röpül, akár a fecske
Nézi is két kis kecske.
Ugrani szeretne tán
Mindenik a lány után.

De rájuk szól a Giza:
»Nem megyen ám, nem biz'a!
Mert hát — hinta-balinta —
Felhökig száll Katinka.«

PIROSKA ÉS A GALAMBOK.

(Képekkel a 40. és 41. lapokon.)

HAMAR, Zsuzska, nézz utána, micsoda
veszedelem van ott az apró-jószág
közt! kiáltá a kulcsárnő.

— Már ugyan miféle veszedelem volna?

— Nem hallod, hogy rikolt, hápog,
sivít mindahány.

— Persze, mikor ott van megint a
Piroska kisasszony.

Csakugyan ott volt. Egymaga állt
a tágas udvar közepén, kipirulva, bossz-
szusan. Amiféle jószág csak lakott a
baromfi-udvaron, az mind elbujt, föl-
szállt a kerítésre, még a galambok is
bebujtak a ducz belsejébe vagy éppen
messze elröpültek.

— Ostoba jószágai, duzzogott Piroska.
Mintha bántani akarnám őket! Dehog
is engedi csak egy is, hogy megfogjam...
minél jobban kergetem, annál inkább
fut előlem. Ez már mégis bosszantó!

És mert bosszantó volt, hát bosszan-
kodva ment egyéb játékot keresni, de
éppen az ajtóban találta a mamát, ki
a néniékhez készült átsétálni.

— En is megyek, kedves mama.

— Jöhetsz, kedvesem.

Átsétáltak a falu tulsó végén levő
kastélyba, hol csak magát a nénit ta-
lálták.

— Katinka leányom kint van vala-
hol a kertben vagy az udvaron, bizo-
nyosan a galambjaival mulat. Nagy
leány, de ez a legkedvesebb mulatsága.

— Oh, szeretnék oda menni, szólt
mindjárt Piroska.

— Hát csak keresd meg, kedvesem.

Nem kellett sokáig keresni. Piroska
már messziről látta, amint Katinka
valami madarat dédelget a kezében.
(Lásd a képet a 40. lapon.) És a madár
nem hogy vergődött volna, de nyugod-
tan ott maradt, sőt mikor elbocsátotta,
alig akart elröppenni, helyette pedig má-
sik galamb szállt a kedves leány vállára.

— Oh, Katinka, mit csinálsz a galambjaiddal, hogy nem félnek tőled? Én is ugy szeretném ... de nem tudom

magamhoz édesgetni a mi szárnya-sainkat.

— Tudom, hallottam már a hírét.

... DÉDELGET A KEZÉBEN. (Lásd a 39. lapon.)

Nem is csodálom, ha nem boldogulsz, kicsikém, mert te erőszakkal akarsz elérni azt, a mit csak szelidség és tü-

relem érhet el. Tanuld meg, kedvesem, hogy először bizalmat kell ébresztened, azután kitartással eléred a többit.

szárnya-

a hírét.

— De hát hogy fogjak hozzá?

— Tedd azt, a miből a kedves szárnyasok meggyőződnek, hogy szereted

őket, tedd azt, a mi nekik kellemes, nem pedig a mi neked volna mulatságos; a végén majd meghálálják.

... MULAT A GALAMBJAIVAL. (Lásd a 42. lapon.)

kedvesem,
ébredtetted.
többet.

Mire Piroska félóra mulva Katinkával visszatért a szobába, már sokat tudott olyat, a mire eddig nem gondolt.

Alig is várta, hogy otthon megpróbálja új tudományát.

Egyszerű, mégis nagyon nehéz volt

ez a tudomány. Morzsácskát, magocskát gyűjtött és szórt a mindenféle szárnyasoknak, de különösen a galamboknak. És azok lassan-lassan mind közelebb jöttek . . . talán hirtelen meg is lehetett volna fogni valamelyiket. De nem szabad ezzel rászedni őket; akkor nem biznának többé benne.

Piroska erősen kitartott és nem sok idő telt bele, kezdtek bekövetkezni az örömei. Már nem futottak előle a kedves szárnyasok, sőt a hol megpillantották, mindjárt környékezni kezdtek. S mikor egy napon megint jóféle magocskát szórt, egy türelmetlen galamb oda szállt a vállára, aztán a kezére. Azután a másik is megtette és azt sem bánta, ha Piroska megfogja, simogatja, dédelgeti.

Most már nincs mit irigyelnie Katinakától. Ha nem találják a szobájában, mindjárt tudják hol van.

— Kint mulat a galambjaival. (Lásd a képet a 41. lapon.)

Azóta ő is megtanította rá akárhány kis játszótársát, hogy csak szelidséggel, szeretettel és kitartással lehet megnyerni a bizalmat és szeretetet még a galamboknál is.

LENKE, BÁTOR ÉS A HAJÓ.

(Képpel a czimlapon.)

LENKE vidám, fürgé kis leány volt, Bátor komoly, hatalmas, lassu járásu nagy eb, a hajó pedig, — no hát az bizony nem volt olyan hajó, melylyel neki lehetett volna indulni az operenciás tengernek, de mégis csak hajó volt. Iczike-piczike, legföljebb holmi Babszem Jankó ülhetett volna bele.

Hogy Lenke, Bátor és a kicsi hajó miképen kerülhettek össze, mikor tegnap

még nem is ösmerték egymást, annak nagyon egyszerű históriája van. Ott találkoztak mind a hárman a Balaton partján, nem messze a pallótól, a hol a csónakok szoktak kikötni. Lenke ott sétálgatott, miután megígérte a mamának, hogy nagyon jó és okos lesz, így tehát nem eshetik semmi baja. Bátor is ott sétált, annál bátrabban, mert ő nem ígért semmit a gazdájának, aki amott egy árnyas padon ülve olvasgatott és még azt sem bánta, ha Bátor beleesik a vízbe. Ha beesik, majd kiuszik, az ő dolga. A mi pedig a hajót illeti, az nyugodtan hevert a homokos parton, ahol kis gazdája, Sándorka elhagyta, nem félvén egy csöppet sem, hogy a hajócska a maga emberségéből valami vízi veszedelembé jut. Mert hát nincs lába a hajónak és ha egyszer lefektették a homokra, nem igen szokott onnan elmozdulni.

Nem ám, ha nincs, aki elmozdítsa. De most volt, még pedig senki más, mint éppen Lenke. Amint ott ügyelgett a parton, megpillantotta a hajócskát és gondolt valamit.

— Ni, ez a kis hajócska, melyet az a kis fiu az imént a vizen usztatott. Nagyon mulatságos lehet . . . levetette a cipőjét és begázolt a vízbe. Milyen kellemes lehet most a hűs vízben pacskolni!

Ha Lenke ezt csak gondolta volna, abból még nem esett volna semmi hiba. De már az veszedelmesebb volt, hogy elfelejtette, amit a mamának ígért és így okoskodott tovább:

— A fiu nincs itt közel . . . most én fogok hajókézni.

S a következő perczben már fölkapta a hajócskát és vízre tette. Gyönyörűségesen ringott a hajócska, zsinór is volt hozzája kötve, ide-oda lehetett huzigálni. Csakhogy a zsinór nagyon kurta volt.

— Így nem ér semmit, így nem lehet kissé beljebb eresztetni. Most már tudom, mért vetette le az a fiu a cipőit s mért gázolt a vízben. Én is megteszem.

Meg is tette. Mezitláb aztán begázolt a vízbe és így csakugyan messzebb bo-

csáthatta a hajócskát. Már így mulatóságosabb volt, nem kellett félni, hogy a hajócska zátonyra jut a homokos sekély parton.

— Még beljebb ereszttem, akkor még szebben fog uszni, gondolá Lenke.

És még egyet-kettőt lépett, aztán, — aztán kétségbeesett sikoltás hallatszott. Mert Lenke mély helyre lépett és elmerült a vízben.

Hogy aztán mi történt volna, gondolni sem szeretek rá; de ott sétált, mint mondom, a komoly hatalmas Bátor, ő pedig már többször tapasztalt affélét. — Nem is várta, hogy valaki küldje, a maga jószántából ugrott a vízbe és egy pillanat alatt kihuzta Lenkét a partra, úgy hogy Lenkének még arra sem volt ideje, hogy sok vizet nyeljen és elájuljon. Mikor a Bátor gazdája odaért, Lenke már talpon állt, de keservesen sirt.

— Sebaj no, kis leányom, biztatta a jó ur. Vizes vagy, de majd átöltözködöl.

— Igen, én... de a hajócska! Eluszott, pedig nem az enyém! Amott uszik ni!

— Majd azt is kihozza Bátor.

De biz azt nem hozta, mert mikor gazdája parancsára utána uszott, a felfordult hajócska már megtelt vízzel és épen a Bátor orra előtt elmerült. Így hát Bátor szépen visszauszott és a kikötő pallónál félig kiemelkedve, várta az új parancsot. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Most már nem segíthetsz, jó kutyám, szólt gazdája. Mehetiünk haza.

Ők nyugodtan mehettek, de Lenke! Neki keserves hazamenetele volt a lucskos ruhában és azután még két nehéz dolog várt rá. Bocsánatot kellett kérni a mamától, de azután még Sándorkától is, kinek a hajóját elpusztította. Szerencsére Sándorka jó fiu volt s így szólt:

»Sebaj no! Inkább a hajó, mint te!«

KOCZINTÁS.

CSÍPD meg, pajtás, a pohárt,
Egy ital bor meg nem árt.
Messze földről jöttem én,
Szegény kis vándorlegény.

Tanum rá e vándorbot:
Gyalogoltam jó nagyot.
Át hegy-völgyön, árkon, bokron
Ki is száradt szegény torkom.

A tulsó sor messze van,
Onnét jöttem egy magam,
No, meg a csóka madár,
A mely mindig velem jár.

Adj egy italt, jó pajtás,
Onnan ide nagy hajtás
Kocczints velem, nossza hát, —
Éljen minden jó barát!

MEGSZORULT BAJTÁRSÁK.

(Képpel a 37. lapon.)

VÁGYAKOZVA nézett föl a minap Emilke a nagy hársfára. Azon nem terem ugyan semmiféle jóízű harapni való gyümölcs. Nem is volt Emilke most éhes, hanem a nagyravágyás bántotta. Mert a csöndes, szelid kis Bertike így szólt:

— Nézd csak, hol van Lajos! Jaj, de magasra kapaszkodott föl!

Lajos csakugyan nagyon magasán kuszott fönt a fán. Nem holmi hetvenkédsből tette, mert ügyes, erős fiu volt, ugyis tudta mindenki, hogy csupa játékból is megtesz ilyet.

— De az öreg Czirmos azért mégis jobban tud kapaszkodni, szólt Emilke. Ni, most már arra a vékony ágra menekült. Oda Lajos nem mehet utána.

Mert csakugyan ugy volt az, hogy Lajos az öreg Czirmost kergette a fán. Fészek volt a fán s az a semmiházi Czirmos gonosz tervekkel járt körülötte, de Lajos, aki derék védőjök volt a kis madaraknak, észrevette és eltökélte, hogy Czicza komát elzavarja onnan, ugy ráriaszt, hogy nem lesz kedve többé oda visszatérni. És hiába menekült Czirmos a vékony ágra, Lajos hosszú vesszőt tört le, azzal támadta meg a cziczát s ez látván, hogy veszedelemben van a bőre, Lajos mellett akart lesurranni; de Lajos nyakon csipte, a fészekhez vitte és ott nehányszor az orrára koppintott, aztán engedte, hogy lemeneküljön a fáról. Nem is tért a czicza oda többé vissza.

Ezt látta Emilke. Nem igen tudta ugyan, mit csinál Lajos, de látta, hogy versenyt kapaszkodik Czirmossal és győz. Azóta nem volt más vágya, mint az, hogy ő is megtegye.

— Meg is teszem, meglásd Bertike.

— Igen ám, de a czirmos nem megy oda föl többé.

— Hát oda visszük a kis Bibi cziczát. Én is kisebb vagyok Lajosnál, hát a czicza is lehet kisebb.

A piczike kis Bibi czicza alig pár hetes kis jószág volt, a gyerekek játszótársa. Könnyű volt megfogni, mert eddig egyébhez sem volt szokva, mint hogy ölben dédelgessék. Emilke és Bertike tehát kivitték Bibit a hársfához és le-tették a tövéhez, hogy kapaszkodják fel.

Az ám! Volt is eszében Bibinek! Nagyon butácska kis jószág volt még ő. ügyetlen, félénk, csöppet sem tudta, hogyan kell jóra való cziczának fára mászni. És mert nem tudta, hát nem is tette. Makacsul fekve maradt a földön.

— Ohó, nem addig van a! szolt Emilke. Fölmegyünk. Ez a legalsó ág alacsonyan van, ide fölteszlek. Azután majd te, Bertike, fölsegítesz engem. Én megfogózom az ágban, te meg a lábamnál fogva tolsz. Mindjárt fönt leszünk.

Bibi czicza, a mint fönt volt az ágon, ijedten ámult. bámult, hogy mi történik vele. Mozdulni sem mert, hanem meglapult. Hanem Emilke, — no, Emilke, a mint följutott az ágra, ugyancsak szeretett volna szintén meglapulni, csak hogy ő nem volt olyan kicsiny, mint a Bibi czicza. Pedig de jó lett volna! Mert a mint egyszer fönt volt, juj de furcsát érzett! Hogyan mozduljon azon a vékony ágon! Ugy ült rajta, mint a lovon .. igen ám, de mindjárt lebillen ... Erősen megfogózott a kezeivel, de így sem érezte magát biztosan ... ha egyet, mozdul, lebukik, kitöri a nyakát ...

— Oh ... oh ... ez nagyon bajos, sóhajtá. Nincs hová lépni. Én ... én ezt nem gondoltam.

— Akkor hát jőjj le, biztatta Bertike.
— Igen ám, de hogy!

Sehogy sem tudta kitalálni. A cziczát Bertike könnyen levette, de Emilkén, a ki nem merete az ágat elereszteni, nem tudott segíteni. Utoljára is sirva fakadtak mind a ketten s éppen ekkor akadt Lajos reájok. Ő aztán könnyen leemelte Emilkét.

— No, öcsikém, máskor ne kapaszkodjál magasabbra, mint ahogy birsz. És ne akard mindazt megtenni, a mit tőlem vagy más nagyobbaktól látsz; mert ami a nagyobbaknak játék, az a kicsinek veszedelem lehet.

KÓSTOLÓ.

*Íme azt a mártást, hamar ide, kuktám
De mutató ujjad bele te ne dugd ám;
Meg kell azt kóstolni, a főzőkanállal, —
Próbálva csinálja, kiki, amit vállal.*

*Ma Bábu nagysámnál nagy lakoma leszen,
Magunkra vállaltam a főzést egészen.
Meg kell mutatni a lányoknak, hogy remek,
Amit össze kotyvaszt a két fju gyerek —*

*Igy szolt Pali szakács s a kis Jani kukta
Ujját a mártásba bele nem is dugta;
Pedig van ám abban méz, mazsola, narancs —
Szóval ez a mártás ez egy nagyszerű pancs.*

*Pali megkóstolja a főzőkanállal
S szól elragadtatva mézes-mázos állal:
Hatalmas egy mártást kotyvasztottunk ma mi,
Büszkék lehetünk rá, öcsém, kukta Jani.*

A SZAMÓCZA.

BERIKE még a gyermek-kertbe járt Nina néni elejébe. Egy napon haza érkező, nagy sürgés-forgásban találja az egész háznépet. Az öreg Kati

erősen buzgólkodott a tűzhely körül. Még édes mama előtt is nagy fehér szakácska (kötény) volt, s úgy rendezte a tálakra a cukros süteményeket és egyéb kedvesnél kedvesebb dolgokat.

Ferike, szokása szerint, ma is el akarta mondani mamájának, mit tanult, mit énekelt és mit játszott az iskolában; de nem talált ma szíves hallgatóra még jó mamájában sem.

— Menj csak fel, fiacskám, vedd elő az új képes-könyvet és mulass egyedül. Jankának még cukrot kell törnie. Nem játszhatik veled.

Ferike jobb szeretett volna ugyan tovább is ott settenkedni és talán segíteni is a maga módja szerint; de egy erősen kiejtett »m a m a m o n d t a« elég volt, és Feri ballagott a felső szobák felé.

Elővette a képes könyvét, de még föl sem nyitotta, s már bekukkantott a másik szobába — az ebédlőbe.

A nagy asztal ki volt huzva s nem a közönséges fehér edény, hanem szép, rózsaszínű, aranyos szélű porcellán volt oda kirakva. A sokféle pohár mellett még apró virágtartók is ékeskedtek ott, melyekben bokréták viritottak. A cifrára hajlitott asztalkendők között még a zsemlyék is szebben mosolyogtak. Az egész asztal csak úgy fénylett, csillogott.

— Ahá! gondolá Ferike; utközben már el is mondotta Janka, hogy vendégek lesznek. Csak jönne az a jó bácsi, aki papa születésnapján addig kérte mamát, míg megengedte, hogy én is asztalhoz üljek. De nini, hiszen itt van az én teritékem is! Majd koccintok megint Bódi bácsival. Ah, milyen jó szag van itt! — s körül tekintve, a pohárszéken megpillantott két üvegtálat, melyen friss szőlőlevelek között piros, fűszeres szamócza volt felhalmozva, mellette még két hasonló tál gyönyörű cse-resnyével. Nyomban eszébe jutott egy

kis dal, melyet a gyermek-kertben tanult volt, és el is dúdolta:

Piroslik, piroslik a cseresznye,
Érik már, érik már az eperke;
Zöld fűben, zöld fűben a kasza peng,
A madár, fűjmadár éneke zeng.

E közben ösztönszerűen jobb keze az eper felé nyult, de a könyv, melyet még mindig a kezében tartott, gátolta a mozgásában. Szerencséjére, mert ekkor jutott eszébe, hogy helytelen dolgot akart cselekedni. Fogta könyvét és az ablak felé húzódott, felnyitotta a képeskönyvet.

— Nini, itt is éppen olyan szép piros szamócza van! Milyen jó is az a szamócza, Istenkém!

Tovább lapoz, újból keresi a szamócza képét, majd fölkel, oda megy a pohárszékhez, összehasonlítja a képet az eredetivel! A finom illat minderősebben csiklándozza kicsi orrát. Föltérdel a székre, ujjai egy szem eperhez nyulnak . . . de újból eszébe jut, hogy nem helyes, amit cselekszik. Leszökken a székről, eldobja a könyvet s fut, fut le a mamához, s annak kötényébe rejti arczát és ke-servesen zokog.

— Mi bajod, mit tettél? Eltörtél valamit? Beszélj!

De a gyermek csak tovább zokog. Nagy nehezen veszi ki édes anyja belőle a szót.

— Félek! rebegé.

— Félsz? S mitől? Hiszen sötétben sem szoktál félni s most világos nappal? . . . mi ütött hozzád?

— Ó, a sza . . . sza . . . szamócza!

Az anya rögtön kitalálta, mekkora küzdelem ment végbe gyermeke lelkében. Magához ölelte Ferikét, nem szólt semmit; de könyes szemeit a jó Isten biztos imaszámba vette s megadja, amit az anyai szív olyannyira óhajtott, hogy kis fia felnőtt korában is hallgasson ugy a lelkiismeret szózatára, mint hallgatott reá ebben az esetben és meneküljön mindig a kísértés csábjaitól idejekorán.

A VITÉZ TROMBITÁS.

— Vitézi kis történetke. —

VÉRES háboru dult az országban, fegyvert ragadott mindenki, a kinek helyén volt a szíve s volt ép keze-lába. De bár sokan ragadtak fegyvert, mégsem voltak nagyon sokan. Mert az ellenség még több volt, elárasztotta az országot.

Egy napon egy nem épen izmos fiu jelentkezett a táborban, hogy ő a vitézek sorába akar lépni. Ámbár nagyon komoly napok jártak, bizony nevettek egy kicsit szavain.

— Nem bírod még el a puskát, fiacskám, mondá neki a tábornok.

— Majd beleszokom.

— Nem lehet az. De ha éppen olyan nagy kedved van rá, hogy velünk légy, hát tudok én neked is helyet. Még pedig fontos dolgot bizok rád. Megteszlek trombitásnak.

Nevettek, akik közel álltak, de a fiu nyugodtan mondá:

— Ha arra van szükség, az leszek.

A tábornok nem nevetett, hanem komolyan szólt:

— Ne nevensenek, tiszt urak. Ez a fiu vitéz gyerek, mert már is legyőzte a hiúságát. Elindult, hogy hősnek áll be és nem ijed meg a trombitásságtól. Ne félj, fiam, fontos dolog lesz azért a tied. Megtanulod a trombita jeleket s te fogod fujni a jelt, hogy »Indulj!«, »Rohanj!«, »Állj!«, »Hátrálj!« a mint én parancsolom. És a te trombitádnak mindnyájan engedelmeskedni fognak.

Hát ez ugy is volt, de azért mégis csak nevettek a fiút, a ki vitéznek indult és trombitás lett. Egy kicsit bántotta is ez őt, de csak megnyugtatta magát:

— Szükség van erre is. Így is hasznos tesztek hazámnak.

Csakhogy ez nem sokáig tartott. Egy napon, amint egy kisebb csapattal ment, nagy ellenséges had lepte meg őket és mindnyájokat elfogta. Pedig tudták, hogy másnap lesz a döntő csata.

Busult a szegény kis trombitás, de meg csodálkozott is, hogy miért tartják őt ott az ellenséges táborban, mikor a többi foglyot odább vitték. De megértette másnap. Egy csapat ellenséges katona a foglyok ruháját öltötte fel s mikor a csata javában dult, a kis trombitással kerülő uton odafurakodott a trombitás bajtársainak sorai mögé egy bokros helyre.

— Most vedd elő a trombitádat és fujd a hátrálót! parancsolák neki.

Mindjárt megértette. Gonosz cselt akarnak vele végrehajtatni. Adjon jelt a hátrálásra, megfutamodásra a saját bajtársainak. Eldobta a trombitát.

— Azt nem teszem, mondá.

— Rögtön tedd mert meghalsz!

És kardot rántottak.

A kis trombitás pedig látta, hogy a csapat, melyhez legközelebb áll, már ugy is éppen inogni kezd, nem bír megállni az ellenség előtt. Ha most ennek jelt ad, hogy hátráljon, az a csapat meg is futamodik. Egyszerre így szólt:

— Adják ide a trombitámat!

És belefujt erősen, a trombitaszó tülharsogta a harci zajt. De gonosz kisérői

